

Sygn. akt VI Ka 330/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

Sędziowie: SO Agnieszka Wojciechowska-Langda (spr.)

SR del. Izabela Kościarz - Depta

Protokolant: protokolant sądowy - stażysta Robert Wójcik

przy udziale prokuratora Ireny Lipińskiej

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2014 r.

sprawy R. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§1kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W.

z dnia 17 grudnia 2013 r. sygn. akt III K 273/13

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od przypadających na niego kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, obciążając w całości wydatkami Skarb Państwa.

VI Ka 330/14

UZASADNIENIE

R. K. został oskarżony o to, że w dniu 24 stycznia 2013 r. w W. woj. (...) na drodze publicznej naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 20 VI 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. nr 98 poz. 606 z późniejszymi zmianami) w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości (I badanie – 0,71 mg/l, II badanie – 1,01 mg/l, III badanie – 0,79 mg/l, IV badanie – 0,76 mg/l, V badanie – 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) kierował w ruchu lądowym samochodem marki P. nr rej. (...) tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w W. wyrokiem z 17 grudnia 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt III K 273/13 uznał R. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 kk skazał go i wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat; na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku.

Od powyższego wyroku wniósł apelację prokurator zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt. 2 kpk zarzucił obrazę przepisów postępowania tj. art. 387 § 2 i 3 kpk, mająca wpływ na treść orzeczenia, polegającego na zawarciu w treści wyroku skazującego R. K. rozstrzygnięcia odmiennego niż uzgodnionego w trakcie rozprawy, poprzez wymierzenie kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary na okres 5 lat próby, pomimo

uwzględnienia przez sąd wniosku oskarżonego o karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary na okres 5 lat. Podnosząc powyższe prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację wniósł także oskarżony podnosząc w niej wyłącznie kwestię zaliczenia na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okresu zwrotu przez niego prawa jazdy.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

O ile zarzut podniesiony w apelacji prokuratora jest słuszny, to jednak w ocenie sądu odwoławczego, w realiach sprawy niniejszej, zawarty w niej wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji nie zasługuje na uwzględnienie.

Oczywiście ma rację prokurator podnosząc, że sąd rejonowy wymierzył oskarżonemu niższą karę pozbawienia wolności niż ta, o której orzeczenie wnosił R. K. w trybie art. 387 § 1 kpk bez sprzeciwu prokuratora. Z akt sprawy jednoznacznie wynika, że oskarżony wnosił o wymierzenie kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat. Tymczasem sąd I instancji orzekł karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat bez uzyskania stanowiska oskarżyciela publicznego w tym zakresie, a zatem naruszył reguły wskazane w art. 387 § 2 i 3 kpk. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę okoliczności popełnienia czynu przypisanego R. K. w powiązaniu z jego postawą podczas niniejszego postępowania, a także tryb życia po popełnieniu przestępstwa, sąd odwoławczy uznał, że orzeczona w zaskarżonym wyroku kara pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą, uwzględniającą stopień społecznej szkodliwości czynu, a przy tym karą wystarczającą dla osiągnięcia pożądanego zapobiegawczych i wychowawczych. Podkreślić trzeba, że zarówno z akt sprawy, jak i postawy oskarżonego podczas procesu w obu instancjach wynika, że szczerze żałuje zachowania, którego się dopuścił i rozumie konieczność poniesienia konsekwencji prawnych. Znamienne jest w tym kontekście jego oświadczenie na rozprawie odwoławczej związane z dołączoną do akt dokumentacją leczenia psychiatrycznego. Oskarżony podniósł, że miało ono miejsce ponad 10 lat temu i było związane z załamaniem po śmierci matki, natomiast w jego ocenie nie zachodzą wątpliwości co do jego poczytalności odnośnie przedmiotowego zdarzenia i nie potrzebuje pomocy obrońcy. O tym, że oskarżony bardzo poważnie potraktował postępowanie karne w sprawie niniejszej i jego możliwe konsekwencje świadczy również fakt, że po odnalezieniu prawa jazdy R. K. oddał je do depozytu w starostwie, mimo że w tej sprawie nie zapadło postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy. Jednocześnie zauważyć trzeba, że oskarżony dokłada starań, aby poprawnie funkcjonować w społeczeństwie, o czym świadczy chociażby jego zaangażowanie w działalność *Ż. Stowarzyszenia (...)* (k.111).

Biorąc powyższe pod uwagę sąd okręgowy uznał, że mimo naruszenia przez sąd I instancji przepisu art. 387 § 2 i 3 kpk nie zachodzi konieczność uchylania zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Okoliczności popełnienia przypisanego czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, a wymierzona kara pozbawienia wolności jest sprawiedliwa i w pełni uwzględnia dyrektywy przewidziane w art. 53 kk. Zdaniem sądu odwoławczego jest ona bardziej adekwatna, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, niż ta zaproponowana przez oskarżonego we wniosku o dobrowolne poddanie się karze.

Co do apelacji oskarżonego podnieść trzeba, że w istocie intencją jej wniesienia było wyjaśnienie kwestii prawa jazdy, co jasno wskazał R. K. na rozprawie odwoławczej. Otóż z akt sprawy wynika, że w niniejszym postępowaniu nie zapadło postanowienie o zatrzymaniu oskarżonemu prawa jazdy, nie orzeczono także środka zapobiegawczego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, a zatem nie miał on obowiązku składania tego dokumentu do depozytu w starostwie, co uczynił z własnej inicjatywy. W związku z powyższym ten okres (od daty złożenia prawa jazdy do depozytu) nie może być zaliczony na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a okres tego zakazu rozpoczął bieg od uprawomocnienia się wyroku.

Na koniec należy dodatkowo podnieść, że sąd odwoławczy nie dopatrył się bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 10 kpk wskazanej przez prokuratora na rozprawie odwoławczej. Analiza dołączonej do akt dokumentacji z leczenia psychiatrycznego oskarżonego w powiązaniu z okolicznościami czynu oraz tymi wynikającymi z oświadczenia

R. K. na rozprawie odwoławczej, w ocenie sądu okręgowego, nie daje podstaw do przyjęcia, że zachodzą uzasadnione wątpliwości co do jego poczytalności zarówno w chwili przypisanego mu czynu, jak i podczas postępowania.

Z tych wszystkich względów sąd okręgowy orzekł jak wyroku.